

Сряда е най-ужасният ден от седмицата. Точно тогава баба взема Нели от детската градина. Винаги пристига току преди да затворят и топурка през вратата с тежки ботуши и свити устни.

Където и да се скрие Нели, баба я намира.

Дори когато е притихнала като мишчица и не помръдва, сгушена зад гащеризона за дъждовно време в гардероба, тя усеща мириса на мокра гора и стар диван и знае, че баба се приближава.

Баба мушва сбръчканото си лице между гащеризоните и поглежда Нели сърдито.

– Виждам те – казва ѝ.

По пътя към нейния дом минават край пекарната. Ухае чудно на горещо какао и прясно изпечен хляб. Само че баба и Нели не влизат. Баба я тегли подире си към съседния магазин. Там вътре мирише силно на киснало. А баба не купува йогурт и шоколадово мляко като нормалните хора. Тя взема кисели краставички и скакалци в прозрачни буркани.

После продължават към бабини. Тя живее в най-зловещата къща на улицата. Прозорците ѝ приличат на гигантски черни очи, вторачили се в градината, където тревата е дива и избуяла.

Нели потръпва. Предпочита да не влиза веднага. Най-много ѝ се иска да се прибере при мама и татко, но те ще дойдат да я вземат чак след няколко часа.

– Така, хайде да влизаме – подканва я баба.